

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Κάτω στην Κρήτη
σ' ένα καλύβι
γνώρισα ένα γεροντάκι
που το λέγαν Καζαντζάκη.

Μου μίλησε για την ζωή και τα ταξίδια,
μοιάζαν τόσο ψεύτικα και τόσο αληθινά,
Είπε για βραχόκηπους στην Ανατολή
και τον Οδυσσέα στην Ανταρκτική,
ιστορίες μέσα από την Κνωσό
και τον Μέγα Αλέξανδρο.

Είπε για του ανθρώπου την φύση
που σταυρώνει τον Χριστό στην Λυκοβρύση,
για θνητούς και για θεούς
με χιλιάδες πειρασμούς
και για δολοφόνους, αδερφοφάδες
που σκοτώνουν μέχρι και παπάδες.

Έλεγε, έλεγε δεν σταματούσε
άραγε ποιά μούσα τον ωθούσε;
Όμηρε που είσαι να δεις τους απογόνους
που έσπειρες μέσα στους χρόνους.

Είπε για τον έρωτα,
τον όφη και το κρίνο
άκουγα χωρίς να κρίνω
για ψυχές σπασμένες, απομονωμένες
στο ίδιο τους το σώμα νιώθαν ξένες.

Είπε για τον Ζορμπά
Αλέξη στ' όνομά
που χόρευαν ως το πρωί
κι όνειρα κάνανε μαζί.

**Παναγιώτης Κατζάνης. Α' Λυκείου
Πρότυπο ΓΕ.Λ. Μυτιλήνης του πανεπιστημίου Αιγαίου.**